

Sygn. akt VI GC 2086/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2020 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący: SSR Justyna Supińska

Protokolant: st. sekr. sądowy Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2020 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **Przedsiębiorstwo Produkcji, Usług i Handlu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

przeciwko **M. K.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego M. K. na rzecz powoda Przedsiębiorstwo Produkcji, Usług i Handlu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 30 990 złotych (trzydzieści tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

- 23 490 złotych za okres od dnia 04 stycznia 2019 roku do dnia zapłaty,
- 4 000 złotych za okres od dnia 18 stycznia 2019 roku do dnia zapłaty,
- 3 500 złotych za okres od dnia 24 stycznia 2019 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego M. K. na rzecz powoda Przedsiębiorstwo Produkcji, Usług i Handlu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 5 167 złotych (pięć tysięcy sto sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 2086/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 kwietnia 2019 roku powód Przedsiębiorstwo Produkcji, Usług i Handlu (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego M. K. kwoty 30 990 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 23 490 złotych za okres od dnia 04 stycznia 2019 roku do dnia zapłaty, 4 000 złotych za okres od dnia 18 stycznia 2019 roku do dnia zapłaty i 3 500 złotych za okres od dnia 24 stycznia 2019 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w ramach współpracy stron wykonał na zlecenie pozwanego prace polegające na wykonaniu przewiertów sterowanych rurą fi 110 mm oraz fi 40 mm w miejscowości S. oraz przewiertów sterowanych w miejscowości S., w ilościach i za cenę jednostkową szczegółowo ustaloną przez strony. Wszystkie wykonane przez powoda prace zostały odebrane, co potwierdziły strony na stosownych protokołach. Z powyższego tytułu powód wystawił na rzecz pozwanego następujące faktury numer: 006/12/2018/P z dnia 03 stycznia 2019 roku na kwotę 23 490 złotych brutto, 001/1/2019/P z dnia 03 stycznia 2019 roku na kwotę 4 000 złotych brutto oraz 002/1/2019/P z

dnia 09 stycznia 2019 roku na kwotę 3 500 złotych brutto. W związku z brakiem zapłaty należności stwierdzonych powyższymi fakturami powód wezwał pozwanego do zapłaty, jednakże bezskutecznie.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 21 czerwca 2019 roku w sprawie o sygn. akt VI GNc 2797/19 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany M. K. wniósł o oddalenie powództwa w całości wnosząc o przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Bydgoszczy oraz podnosząc, że załączone do pozwu dokumenty, tj. faktury oraz protokoły odbioru nie są opatrzone podpisem pozwanego. Nadto pozwany wskazał, że na protokołach odbioru znajdują się różne pieczęcie wskazujące dane pozwanego, co w jego ocenie podaje w wątpliwość twierdzenia powoda co do tego, że wykonał wskazane w pozwie usługi na rzecz pozwanego oraz że zostały one przez pozwanego odebrane bez jakichkolwiek zastrzeżeń. Pozwany zarzucił także, że brak jest dowodu doręczenia pozwanemu wskazanych w pozwie faktur.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 grudnia 2018 roku M. K. zlecił Przedsiębiorstwu Produkcji, Usług i Handlu (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wykonanie w miejscowości S. pięciu przewiertów sterowanych. Strony ustaliły stawkę ryczałtową w kwocie 50 złotych netto za przewiert jednego metra rurą fi 40 mm i w kwocie 55 złotych netto za przewiert jednego metra rurą fi 110 mm.

W dniach od 12 grudnia 2018 roku do dnia 19 grudnia 2018 roku Przedsiębiorstwo Produkcji, Usług i Handlu (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wykonał przewiert sterowany rurą o średnicach: 110 mm (na odcinku 82 m i 96 m) i 40 mm (na odcinku 125 m, 122 m i 27 m).

Po wykonaniu tych prac pracownik Przedsiębiorstwo Produkcji, Usług i Handlu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. oraz M. K. wskazany przez niego K. A. jako osoba uprawniona do odbioru prac, przeprowadzili pomiar wykonanych przewiertów i po stwierdzeniu prawidłowości ich wykonania dokonali odbioru prac spisując w dniu 19 grudnia 2018 roku protokół odbioru.

W związku z wykonaniem zleconych prac Przedsiębiorstwo Produkcji, Usług i Handlu (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w dniu 19 grudnia 2018 roku wystawił na rzecz M. K. fakturę numer (...) opiewającą na kwotę 23 490 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 03 stycznia 2019 roku.

faktura numer (...) – k. 12 akt, protokół odbioru – k. 13 akt, zeznania świadka K. A. – protokół rozprawy z dnia 11 września 2020 roku – k. 91-92 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:35-00:12:28), zeznania świadka J. W. – protokół rozprawy z dnia 11 września 2020 roku – k. 91-92 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:13:52-00:19:30)

Następnie M. K. ponownie zlecił Przedsiębiorstwu Produkcji, Usług i Handlu (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wykonanie kolejnych dwóch przewiertów sterowanych w miejscowości S..

Zlecone prace zostały wykonane przez Przedsiębiorstwo Produkcji, Usług i Handlu (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w dniu 03 stycznia 2019 roku i w dniu 09 stycznia 2019 roku. Wykonanie zleconych prac również zostało potwierdzone podpisaniem odpowiednio w dniu 03 stycznia 2019 roku i w dniu 09 stycznia 2019 roku protokołów odbioru prac, które to protokoły ze strony wykonawcy i odbiorcy zostały podpisane przez upoważnionych pracowników.

W związku z wykonaniem powyższych prac Przedsiębiorstwo Produkcji, Usług i Handlu (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wystawił na rzecz M. K. faktury numer: 001/1/2019/P z dnia 03 stycznia 2019 roku opiewającą na kwotę 4 000 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 17 stycznia 2019 roku oraz 002/1/2019/P z dnia 09 stycznia 2019 roku opiewającą na kwotę 3 500 złotych, z terminem płatności do dnia 23 stycznia 2019 roku.

faktura numer (...) – k. 14 akt, faktura numer (...) – k. 16 akt, protokoły odbioru – k. 15, 17 akt, zeznania świadka K. A. – protokół rozprawy z dnia 11 września 2020 roku – k. 91-92 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:35-00:12:28), zeznania świadka J. W. – protokół rozprawy z dnia 11 września 2020 roku – k. 91-92 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:13:52-00:19:30)

Przedsiębiorstwo Produkcji, Usług i Handlu (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wielokrotnie wzywał M. K. do zapłaty powyższych należności. M. K. pomimo składanych zapewnień nie dokonał zapłaty wynagrodzenia za wykonane prace.

wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania – k. 18-19 akt, korespondencja mailowa – k. 39-41 akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dowodów z powyższych dokumentów przedłożonych przez powoda w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron.

Sąd oparł się także na zeznaniach świadków K. A. i J. W. uznając je za spójne, logiczne i konsekwentne, w szczególności w zakresie wskazywanych przez nich okoliczności, iż po stronie pozwanego protokoły odbioru prac podpisywała osoba uprawniona, którą w rozmowie ze świadkiem K. A. wskazał sam pozwany, jak i osoba, która na budowie była przedstawicielem pozwanego, na co chociażby wskazywały podejmowane przez nią czynności (dysponowanie projektem), jak i oznakowanie odzieży i sprzętu (przy czym była to ta sama osoba, która podpisywała drugi protokół nazwiskiem (...)). Zeznania te nie budziły wątpliwości Sądu w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci dokumentów, przy czym Sąd zważył, że jakkolwiek nie było wątpliwości, że protokoły odbioru nie zostały podpisane przez pozwanego, to w istocie pozwany nie kwestionował, że osoby podpisane na protokołach były uprawnione do działania w jego imieniu zarzucając jedynie rozbieżność w grafice pieczęci firmowych, co miało podważać wiarygodność tych protokołów co do wykonania prac i to w sposób prawidłowy, o czym szerzej w poniższej części uzasadnienia.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 11 września 2020 roku Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków A. M. i P. H., albowiem pozwany mimo zobowiązania nie wskazał adresów świadków, wobec czego ich wezwanie na rozprawę nie było możliwe (zobowiązanie – k. 31, 33 akt, z.p.o. – k. 34 akt).

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 11 września 2020 roku Sąd pominął dowód z zeznań stron, albowiem osoby uprawnione do reprezentowania powoda, jak i pozwany nie stawili się bez usprawiedliwienia, mimo prawidłowego wezwania.

Sąd nie przeprowadził dowodu z zeznań świadków A. D. i M. P., albowiem pełnomocnik powoda oświadczeniem złożonym na rozprawie w dniu 11 września 2020 roku wniosek o przeprowadzenie dowodów w powyższym zakresie cofnął.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 11 września 2020 roku Sąd oddalił również wniosek pozwanego o przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Bydgoszczy.

Zgodnie z treścią art. 34 k.p.c. (w brzmieniu obowiązującym w dniu wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie) powództwo o zawarcie umowy, ustalenie jej treści, o zmianę umowy oraz o ustalenie istnienia umowy, o jej wykonanie, rozwiązanie lub unieważnienie, a także odszkodowanie z powodu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy można wytoczyć przed sąd miejsca jej wykonania; w razie wątpliwości miejsce wykonania umowy powinno być stwierdzone dokumentem. Nie budzi zaś wątpliwości, iż roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za wykonaną usługę jest roszczeniem, o którym mowa w art. 34 k.p.c. (roszczeniem o wykonanie umowy). Miejscem wykonania umowy

w rozumieniu tego przepisu nie jest miejsce, gdzie umowa w ogólności miała zostać wykonana, ale miejsce, gdzie miała być wykonana konkretna czynność, której wykonania się dochodzi (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 08 lipca 1981 roku, sygn. akt II CZ 87/81). W niniejszej sprawie powód domagał się od pozwanego wykonania umowy – zapłaty wynagrodzenia za wykonane usługi, a więc spełnienia świadczenia pieniężnego, które to świadczenie ma charakter oddawczy i stosownie do treści art. 454 k.c. winno być spełnione w siedzibie wierzyciela (W.), co uwzględniając gospodarczy charakter sprawy przesądza o właściwości miejscowej tutejszego Sądu (tym bardziej, że rachunek bankowy powoda, na który miała zostać uiszczona należność jest również prowadzony przez oddział banku w G.).

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powód Przedsiębiorstwo Produkcji, Usług i Handlu (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego M. K. kwoty 30 990 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 23 490 złotych za okres od dnia 04 stycznia 2019 roku do dnia zapłaty, 4 000 złotych za okres od dnia 18 stycznia 2019 roku do dnia zapłaty i 3 500 złotych za okres od dnia 24 stycznia 2019 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem wynagrodzenia za wykonane na zlecenie pozwanego prace w postaci przewiertów sterowanych.

Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pozwany M. K. zarzucił jedynie, że załączone do pozwu dokumenty w postaci faktur oraz protokołów odbioru nie są opatrzone podpisem pozwanego, zaś na protokołach odbioru znajdują się różne wzory pieczęci wskazujących dane pozwanego, co podaje w wątpliwość twierdzenia powoda co do tego, że wykonał wskazane w pozwie usługi na rzecz pozwanego oraz że zostały one przez pozwanego odebrane bez jakichkolwiek zastrzeżeń. Pozwany zarzucił także, że brak jest dowodu doręczenia pozwanemu wskazanych w pozwie faktur.

W myśl art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu.

Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 734 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonane zlecenie należy się wynagrodzenie (art. 735 § 1 k.c.).

Oceniając zasadność roszczenia dochodzonego pozwem przypomnieć w tym miejscu należy, że zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, a według treści art. 232 k.p.c. strona w postępowaniu sądowym zobowiązana jest wskazywać fakty oraz dowody na potwierdzenie swoich twierdzeń.

W okolicznościach niniejszej sprawy to na powodzie Przedsiębiorstwo Produkcji, Usług i Handlu (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. ciążył zatem obowiązek udowodnienia istnienia roszczenia stanowiącego podstawę powództwa poprzez wykazanie, że powód wykonał na rzecz pozwanego usługę wykonania przewiertów sterowanych w ilości zgodnej z wystawionymi fakturami, a więc wykazania, że strony zawarły w tym zakresie stosowną umowę, a powód zrealizował swoje zobowiązanie i to w sposób prawidłowy, co aktualizowałoby po stronie pozwanego obowiązek zapłaty.

W ocenie Sądu powód powyższemu obowiązkowi sprostał i zdołał wykazać powyższe okoliczności za pomocą zaofiarowanych dowodów w postaci dokumentów oraz zeznań świadków, które Sąd uznał za w pełni wiarygodne.

W celu wykazania zasadności żądania objętego pozwem powód Przedsiębiorstwo Produkcji, Usług i Handlu (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przedłożył do akt bowiem poświadczone za zgodność z oryginałem przez zawodowego pełnomocnika będącego radcą prawnym występującym w niniejszej sprawie faktury oraz protokoły odbioru prac opatrzone pieczętką firmową pozwanego M. K. i podpisem upoważnionego pracownika.

Mając na uwadze stanowisko pozwanego zawarte w sprzeciwie od nakazu zapłaty, Sąd zważył, że pozwany w istocie nie zaprzeczał zawarciu z powodem przedmiotowej umowy ani wysokości umówionego wynagrodzenia, powoływał się jedynie na okoliczność, że protokoły odbioru nie były opatrzone jego podpisem i że znajdują się na nich różne wzory pieczęci wskazujących dane pozwanego, co podaje w wątpliwość twierdzenia powoda co do tego, że wykonał wskazane w pozwie usługi na rzecz pozwanego oraz że zostały one przez pozwanego odebrane bez jakichkolwiek zastrzeżeń.

Tak sformułowane przez pozwanego zarzuty w ocenie Sądu w żadnej mierze nie mogły prowadzić do podważenia zasadności powództwa, trudno bowiem znaleźć związek pomiędzy szatą graficzną pieczęci firmowych a odbiorem prac, skoro pozwany nie zaprzeczał ani autentyczności tych pieczęci, ani nie podnosił, że podpisane na protokołach osoby nie były upoważnione do działania w jego imieniu. Niezależnie od powyższego, jak wynikało z uznanych przez Sąd za wiarygodne zeznań świadków K. A. i J. W., każdorazowo po zakończeniu prac sporządzane były protokoły odbioru, które ze strony pozwanego podpisywała osoba uprawniona, co zostało potwierdzone przez świadka K. A. w rozmowie telefonicznej z pozwanym, a nadto osoba ta sama przedstawiła się jako osoba reprezentująca pozwanego przy podpisaniu ostatniego protokołu, na co dodatkowo wskazywały podejmowane przez nią czynności (dysponowanie projektem), jak i oznakowanie odzieży i sprzętu. Dostrzec przy tym należy, iż pozwany przyjął zarówno protokoły odbiorów, jak i faktury i zaniechał jakichkolwiek zachowań, które wskazywałyby na nieprawdziwość, czy nieprawidłowość tych dokumentów. Pozwany nie złożył bowiem żadnych reklamacji ani zastrzeżeń. Co więcej, w korespondencji mailowej z powodem pozwany wyrażał chęć jak najszybszego uregulowania należności stwierdzonych przedmiotowymi fakturami, co uznać należy za uznanie długu.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 października 2017 roku (sygn. akt V ACa 627/16), że uznanie roszczenia może być dokonane w dwóch formach: jako uznanie właściwe oraz uznanie niewłaściwe. Pierwsze stanowi nieuregulowaną odrębnie umowę ustalającą co do zasady i zakresu istnienie albo nieistnienie jakiegoś stosunku prawnego, drugie zaś określone jest jako przyznanie przez dłużnika wobec wierzyciela istnienia długu. Pierwsze jest zatem oświadczeniem woli, drugie zaś jest zewnętrznym wyrażeniem przeświadczenia o istnieniu roszczenia, czyli oświadczeniem wiedzy. Jednocześnie wskazać należy, że w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 sierpnia 2011 roku wydanym w sprawie o sygn. akt I CSK 703/10 Sąd Najwyższy wyjaśnił przy tym, że uznanie niewłaściwe polega na tym, że dłużnik nie składa wprawdzie wyraźnego oświadczenia o uznaniu roszczenia, lecz na podstawie objawów jego zachowania kontrahent może zasadnie przyjmować, że dłużnik ma świadomość ciężącego na nim zobowiązania i ma zamiar dobrowolnego spełnienia świadczenia. Objawem zaś takiej świadomości są niewątpliwie zapewnienia czynione przez pozwanego wobec powoda w korespondencji mailowej, że wszystkie trzy sporne faktury zostaną zapłacone (w tym ze wskazaniem nawet przez pozwanego konkretnych terminów, k. 39-41 akt).

W ocenie Sądu nie miał również znaczenia dla niniejszego postępowania zarzut pozwanego odnośnie różnych wzorów pieczęci znajdujących się na protokołach odbiorów. W pierwszej kolejności Sąd zważył, iż zarzut ten miał charakter bardzo ogólny. Zgodnie zaś z utrwalonym stanowiskiem judykatury ciężar dowodu w postępowaniu cywilnym nie zawsze spoczywa na powodzie. Pozwany odmawiając uczynienia zadość żądaniu powoda obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 grudnia 2006 roku w sprawie o sygn. akt IV CSK 299/06). Niezależnie od powyższego Sąd stanął na stanowisku, iż żadnego znaczenia dla niniejszej sprawy nie ma okoliczność, jaki wzór pieczęci znajduje się na dokumencie, albowiem po pierwsze kwestia ta zależy jedynie od woli pozwanego, który może posiadać kilka wzorów pieczęci firmowych, a po drugie – skoro jak zostało ustalone, osoby upoważnione składały na przedmiotowych dokumentach własnoręczne podpisy bezpośrednio w obecności świadków, to bez znaczenia dla ważności tych dokumentów pozostaje okoliczność, czy oprócz podpisu na dokumencie znajduje się również pieczęć firmowa i w jakiej grafice, czy też w ogóle jej nie ma. Jednocześnie zważyć należało, że pozwany nie kwestionował ich autentyczności.

Odnosząc się natomiast do zarzutu braku doręczenia pozwanemu faktur, to wskazać należy, iż Sąd uznał zarzut ten za chybiony, gdyż jak zostało wskazane, pozwany w korespondencji mailowej wyrażał chęć uregulowania należności stwierdzonych przedmiotowymi fakturami i nie podnosił zarzutu braku ich doręczenia, zaś od racjonalnie działającego

przedsiębiorcy w ramach wymaganej od niego zawodowej staranności należy oczekiwać, że w sytuacji gdy otrzymuje wezwanie do zapłaty – jego zdaniem niezasadne, z nieznanymi mu faktami, podejmuje działania w celu wyjaśnienia zaistniałej sytuacji. Nadto pozwany nie podnosił, ażeby strony uzgodniły termin płatności liczony od dnia doręczenia pozwanemu faktury, a nie od dnia jej wystawienia, tym bardziej, że z treści protokołów również wynika termin płatności (14 dni).

Reasumując, w ocenie Sądu powód za pomocą zaoferowanych dowodów zdołał wykazać, że strony łączyła umowa o świadczenie usług polegających na wykonaniu przewiertów sterowanych, a także że powód wykonał te prace prawidłowo, co zostało potwierdzone przez przedstawicieli obu stron w sporządzonych protokołach, a zatem należy mu się umówione wynagrodzenie, którego wysokość (poza lakonicznym kwestionowaniem wysokości roszczenia) nie była kwestionowana, przy czym w niniejszej sprawie treścią protokołów objęta była również wysokość wynagrodzenia za poszczególne prace.

W tym miejscu na marginesie jedynie wskazać należy, że takie ogólnikowe zaprzeczenie zasadności, czy wysokości roszczenia, nie jest wystarczające do uznania, że okoliczności faktyczne danej sprawy zostały zaprzeczone tak, jak tego wymagają przepisy postępowania cywilnego. Strona wdająca się w spór winna bowiem podjąć polemikę i dowodzić faktów, z których wyciągać chce korzystne dla siebie skutki prawne lub podjąć obronę w sytuacji, gdy materiał dowodowy wskazuje na zaistnienie okoliczności wykluczającej zasadność jej roszczenia, co jednakże wymaga odniesienia się do poszczególnych faktów, a nie ograniczenia się do ogólnego zaprzeczenia (tak A. B., Postępowanie cywilne a skutki braku odniesienia się do twierdzeń strony przeciwnej.). Strona pozwana pragnąc zaprzeczyć twierdzeniom pozwu winna więc podnieść także kontrargumenty wskazujące, co jest powodem rzeczowego zaprzeczenia, a co nie miało miejsca w niniejszej sprawie. Obowiązek wypowiedzenia się co do twierdzeń strony przeciwnej i przytoczenia własnych twierdzeń co do okoliczności faktycznych na poparcie swojego stanowiska ma na celu określenie kręgu okoliczności spornych i bezspornych między stronami, co z kolei decydująco wpływa na kierunek prowadzenia ewentualnego postępowania dowodowego. Należy więc przyjąć, że w sytuacji, gdy jedna ze stron zaprzecza określonym twierdzeniom strony przeciwnej, powinna to uczynić w sposób wyraźny, a w sytuacji, gdy twierdzenie strony przeciwnej poparte jest określonymi dowodami, zaprzeczenie powinno być uzupełnione ustosunkowaniem się do tych dowodów. Tylko takie zaprzeczenie twierdzeniom strony przeciwnej czyni zadość obowiązkowi wynikającemu z art. 210 § 2 k.p.c.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności na podstawie art. 750 k.c. w zw. z art. 735 § 1 k.c. w zw. z art. 734 k.c. w zw. z art. 4 i art. 7 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (poprzednio – o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, tekst jednolity: Dz. U. z 2020 roku, poz. 935) Sąd w punkcie pierwszym wyroku zasądził od pozwanego M. K. na rzecz powoda Przedsiębiorstwo Produkcji, Usług i Handlu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 30 990 złotych wraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 23 490 złotych za okres od dnia 04 stycznia 2019 roku do dnia zapłaty, 4 000 złotych za okres od dnia 18 stycznia 2019 roku do dnia zapłaty i 3 500 złotych za okres od dnia 24 stycznia 2019 roku do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., zasądzając w punkcie drugim wyroku od pozwanego M. K. jako strony przegrywającej proces na rzecz powoda Przedsiębiorstwo Produkcji, Usług i Handlu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 5 167 złotych, w tym: kwotę 1 550 złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu, kwotę 17 złotych tytułem zwrotu kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i kwotę 3 600 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, których wysokość Sąd ustalił w oparciu o przepisy § 2 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 265).

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 12 października 2020 roku